GRAND

Reflex

PERŞEMBE 31 AĞUSTOS 1989

Sosyal Adalet Çoğulcu Demokrasi

DANANIN KUYRUĞU KOPACAK:

BÜYÜK JÜRİ TOPLANIYOR

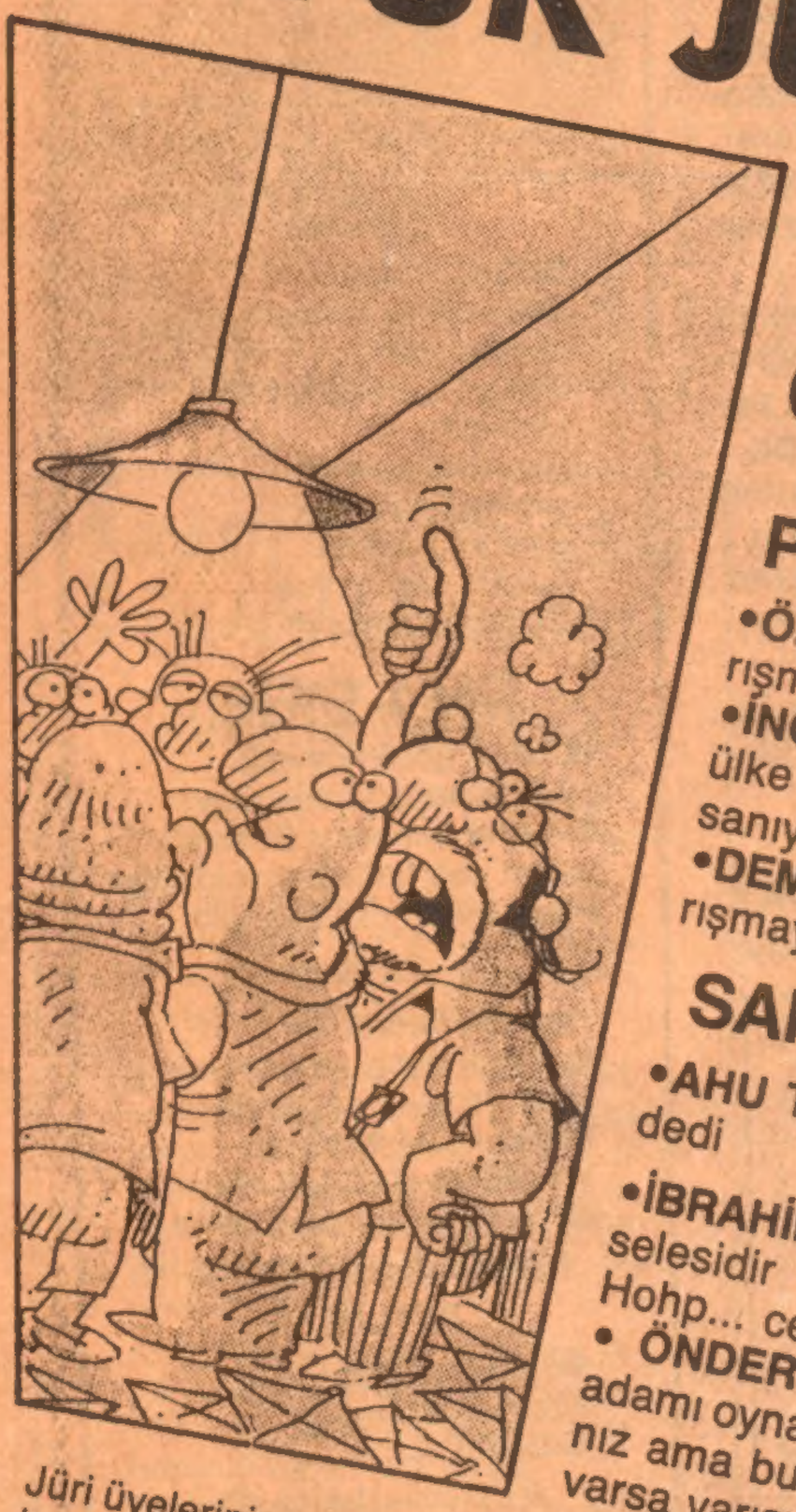

Jüri üyelerinin yarışmaya katılan eserleri seçmek için kafa kafaya verdiği bugünlerde zarflar hararetle açılıyor. Etrafa neşe saçılıyor. Evet sayın okurlar, ilk defa bir mizah dergisinin açtığı bu yarışma bir kaç jüri üyesinin izhamdan telef olmasına rağmen kanter içinde devmediyor. Gergin bekleyiş jüriyi oldukça yoruyor hadi hayırlısı...

MADAM KÜRİ SALONUNDA TOPLANAN JÜRİ'NİN BEŞ GÜNLÜK ERZAĞI VAR..

POLİTİKACILAR NE DEDİ

•**ÖZAL,** Cumhurbaşkanlığı dalında bir yarışmaya katılmak istiyorum'' dedi.

•**İNÖNÜ:** Finalistler Erken seçilirlerse ülke menfaatine olumlu katkıları olacağını sanıyorum'' dedi.

•**DEMİREL:** ''Bize görev verilsin biz bu yarışmayı fevkalede yaparız'' dedi.

SANATÇILAR NE DEDİ

•**AHU TUĞBA:** Çok iyi resmimi yaparlar dedi

•**İBRAHİM TATLISES:** Ruh ve incelik meselesidir şiir yazmak, resim yapmak... Hohp... centilmenlik vea yetenek...

• **ÖNDER SOMER:** Filmlerde hep kötü adamı oynadım biliyorum inanamıyacaksınız ama bu yarışmada iyi adam rolü dalı varsa yarışmak ve iyi adam ünvanımı kazanmak isterim doğrusu...

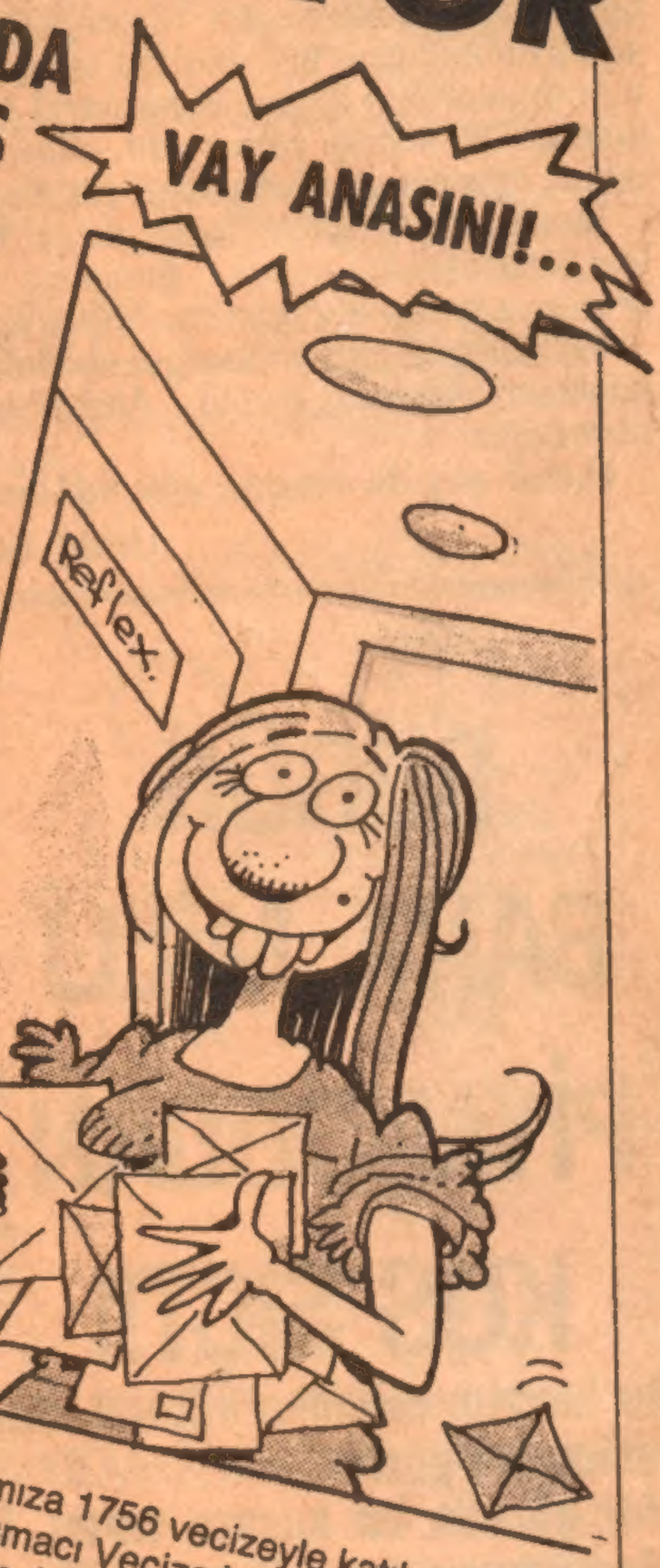

Yarışmamıza 1756 vecizeyle katılan hayat dolu yarışmacı Vecize Yazar çocukluğundan beri vecize yazdığını ve bunları da ceyiz sandığında sakladığını anlattı. Ayrıca vecizeyle kafayı yediğini söyledi... Yukarıdaki fotoğrafta genç grand reflex yarışmacısı vecize yazar Ayan Beyan görünüyor...

YARIŞMA KOŞULLARI: Yar... nudadır (çoğulcu... sosyal...

İZNİNİZLE

Genç olmak, her gün biraz daha zorlaşıyor. Hele şöyle derin bir nefes alıp göğsünü gererek "ben gencim" diyebilmek imkansızlaşıyor.

Etraf **"bizim zamanımızdacılar"**dan geçilmiyor. Her şeyi bilen **ağbi-kuşaklar,** gençliklerini bir yerlerde unutmanın (restoranda, barda ya da çalıştıkları ajansta) hırçınlığıyla yeni kuşakları yaylım ateşine tutuyorlar. "80 kuşağı siyasal bilinçten yoksun, hepsi ot!" gibisinden kaşkarikolarla genç insanları aşağılama modası etrafı sardı..Öyle ya, artık yaşları ilerledi, oturaklı adam oldular... Eh... fena da para kazanmıyorlar..Şimdi sıra geldi, onlarda olmayan şeylerden bulunanları karalamaya... Ama onlar da haklı birader... **Büyüklerinden öyle gördüler...**

Doğru, 80 kuşağının siyasetle ilgilenmesi engellendi, kolay köşeyi dönme tezgâhları öğretilmeye çalışıldı, sağolsun, kahraman basınımız da destek verince silik kişilikli, "zararsız ol hayatını yaşa" insanlar ortaya çıkmaya başladı..Ama biz, genç insanların silikleştirilebileceklerine pek inanmak istemiyoruz. Koşullar ne olursa olsun, yaşadıklarını üretime çevirme, dahası başkalarıyla paylaşma ihtiyacının kaybolabileceğine de aklımız yatmıyor. Hayali ihracat mı ki bu, birden uçup gitsin?...

Şimdi, "bu yazıyı niye yazıyorsunuz?" diyeceksiniz, gayet de haklı olacaksınız...

Grand-Reflex yarışmasını açtığımızda alabildiğine serbest bir alanda, sanatın her dalında yapıtlar beklediğimizi yazmıştık. Büyük bir merak içerisinde ne tür çalışmaların geleceğini tahmin etmeye çalışıyorduk... Birden umulmadık bir şey oldu: Her taraf, 15-20 yaşlarındaki gençlerin yolladığı birbirinden güzel resimlerle, karikatürlerle, yazılarla dolmaya başladı. Onlardaki coşku, sevinç bizlere gençlikteki üretici dinamizmin yok edilemiyeceğini hatırlattı.

Bu yarışma, **hoşgörünün** gelişmeye olan katkısını gösterdi... Şimdiye dek, mizah dergilerinde görülmeyen, resim-grafik-şiir gibi çalışmalara da kapımızın -daha doğrusu sayfalarımızın- açık olduğu anlaşılınca yüzlerce yapıt akmaya başladı. Zaman zaman bunlardaki duyarlılık hepimizi hafiften sarstı... Bu yarışma, (daha doğrusu pa,. laşma) "80 kuşağı yetersizdir, ottur!" diyenlere verilmiş bir karşılıktır. Yaşı ne olursa olsun, **"gencim"** diyenlere, **"biz de genciz"** diye seslenebilmenin heyecanıdır bu...

Mektuplarınızda, telefonlarınızda, böyle bir yarışma açıp gençlere fırsat tanıdığımız için bize teşekkür ettiniz... Şimdi biz size teşekkür ediyoruz: Küçücük bir özendirmeyle dünyanın en zor işini başardığınız için...

Yolladığınız birbirinden güzel işleri basmaya sayfalarımız yetmiyor.. Aramızda bir paylaşım akrabalığı oluştu... Artık birbirimizi tanımasak da, her an varolduğumuzu hissedeceğiz.

Hiçbir şey de vardan yok edilemez...

UFUK GÜRGENÇ-ZAFER TEMOÇİN-SONER GÜNDAY

BUGÜN BANA MİLLİ PİYANGODAN KUŞ SIÇTI!

Rumuz: Zipi.

•Bu hayatın monotonluğunu, dünyanın devamlı güneşin etrafında dönmesine mi yorsak?

•Her güzelin bir kusuru vardır. Benimki de biraz çirkin.

•Mastürbasyonun kibarcası Mr. Basyon.

•Hâkim bey, ayrılmak istiyorum. Kocam beni bugüne kadar hiç sevip okşamadı.

Bayan Kirpi
RUMUZ; RUĞU (İstanbul)

şiir yazarı şairler

Bütün gece uğraştım
Bir türlü delinmedi
O kadar zorladım da
Banamısın demedi

Çok bağırma sevgilim
Şimdi olacak
Biraz daha bağırırsan
Komşular duyacak

Sen kendin istemiştin
Yavaş yavaş delmemi
Ben acemi değilim
Sabret şimdi olacak

Ağlama artık
Sil göz yaşlarını
Bak delindi kulakların
Takabilirsin küpelerini

A.O. (BANDIRMA)

SUSKUNLUK

Tek kelime konuşmadan
akşamı ettik
Sen ve ben sessiz film
gibiydik
Hiç konuşmadan
simitlerimizi yedik
ama çıt çıkmadı
Akşam eve gidine
Çümlede kurdum seni...

A.O.T(BOR)

RH + SEN

ilk önce gözümdeydin
gözümden beynime aktın
öylesine benimsin ki şimdi
geçen kan bağışladım kızılaya
kan grubum rh + sen çıktı

ZARAR

istersen bende kal
korkma! sana zarar vermem
ama gecenin geç vaktinde
saçını koklayabilirim
ve elimde olmadan ellerimle
bir yerlerini yoklayabilirim

Rumuz: Falaka (MARDİN)

PETETE

Senden, mektup
Alamaz oldum
Güzelim.

PTT çukurlarına düşüyor
Olmasın
Postacılar?

HESAP

Seni bir kez daha
Sevmeye kalksam
Yine aynı yerde
Yemek yer de
Yine aynı şarkıyı
Dinler miyiz ha?

Gülüm, canım
Kız birtanem
Yine hesabı
Sen öder misin?

Rumuz: En Şiirler
(TRABZON)

Yaş onyedi buçuk yolun çeyreği eder

Küçük Dante gibi ortasındayız ömrün Hay! Ömrünün ortasına.

H.Y. (BALIKESİR)

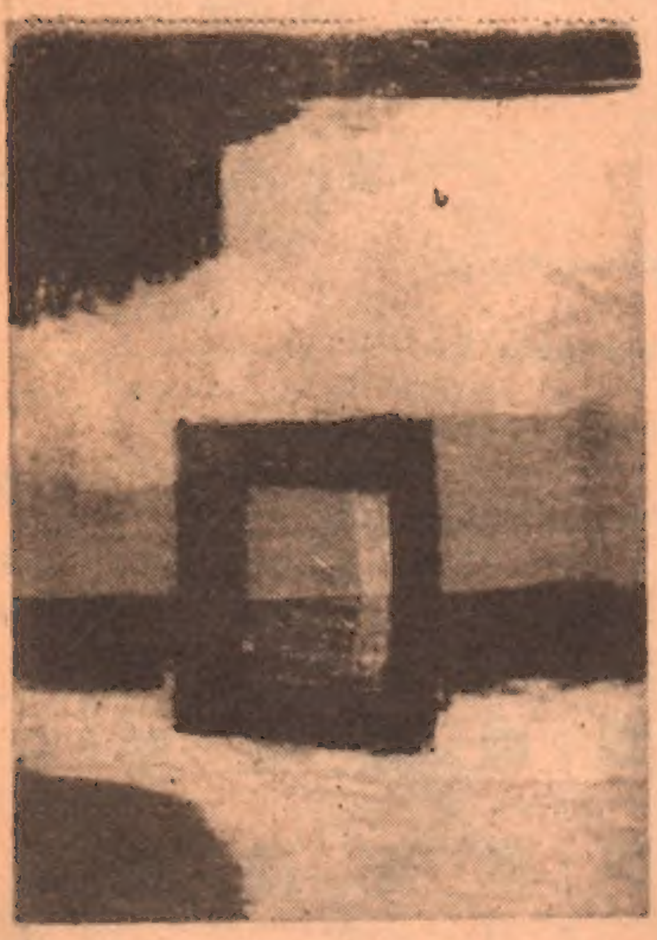

Rumuz Name (İSTANBUL)

IŞIK HIZINA ULAŞMAK

Çocuksu bakışlarla
Tellere vurarak,
Korkunç karakterle
Işık hızına ulaşmak
Kan tükürerek
Kısa pantolonla,
Elektrik vererek
Işık hızına ulaşmak
arkada dönen sopalarla
Derileri döverek
Işık hızına ulaşmak
Zamanı delip geçmektir
Nerede olduğunu bilmeden
Dört yetenekle birlikte
Cehennem otoyolunda
Işık hızına ulaşmak

Köselica (BURSA)

Rumuz Altay (ANKARA)

SAADET HERKESİN ULAŞABİLECEĞİ BİR YERDEDİR!

Ama babası izin vermez.

• İstekli misiniz, hemen bu dakikayı kullanınız, yapabileceğinize inandığınız bir işe başlayınız ve hemen pişman olunuz!

• İnsanın en büyük buluşu, ateş, yazı, tekerlek, motor, nükleer enerji ya da maddi dünya ile ilgili herhangi bir şey değildir. İnsanın en büyük buluşu geğirdikten sonra "Estağfirullah" demektir!

• Toplantı; tek başına bir şey yapamayan insanların bir araya gelip bir şey yapılamayacağına beraberce karar vermesidir.

• "Başlamak bitirmenin yarısıdır" derler. İki kere başladım ama hâlâ bitmedi.

Bunu beklemiyordunuz di mi? Hah-hah-haa!

Rumuz: Bekliyor muydunuz yoksa?

YENGEMİN ŞEYİ OLSAYDI ATLARDI BÖYLE ÇAĞA!

Bu kısa şiir, 12 Eylül sonrası huzur ve güven ortamına ithaf edilmiştir.
Eskiden dört yanlış bir doğruyu götürürdü.
Şimdi ellibeş milyon doğru, bir avuç yanlışı götüremiyor.

●●●

Rumuz: İ.B. (BURSA)

Rumuz: Lalezar (Salihli)

VE BİR ARABESKÇİNİN ÖNLENEMEYEN YÜKSELİŞİ

İlginç ve talihsizdi

BENİ ÖLDÜĞÜM YERE GÖMÜN!

demişti,... Mezarlıkta öldü...

Maden işçisine: "Ne iş yaparsın?" demişler.
"—Loşta gezerim" demiş.

Rumuz: Değmesin Sakar Boyacı (İSTANBUL)

DÜŞÜNCESİZ

Biz zamanı Düşünerek harcıyoruz,
O, bizi Düşünmeden.

Rumuz: Sarı Kanarya (AMASYA)

Rumuz Olcay (İSTANBUL)

SARRAFÇA

Öyle bir sevdadır ki
şu peşinde koştuğumuz;
Kimi bir anda bulur
kimi yüzyıllarca arar...
Öyle bir bayraktır ki
şu tuttuğumuz,
Direk yerine
üst üste yumruktur.
Öyle bir dostluktur ki
Dostum;
şu kurduğumuz,
Kimi cüzdanında taşır
kimi kalbinde
Ve öyle bir hayattır ki
yaşadığımız
Kimi yapayalnız,
kimi yalın,
Kimi çepe çevre soluksuz,
sevenleriyle
İşte dostum hepsi böyle;
Bilmem anladın mı?

RUMUZ: MEKTEPLİ

Ölümden
Çok korkardı
En sonunda
Korkudan öldü

RUMUZ: AYEN (ANKARA)

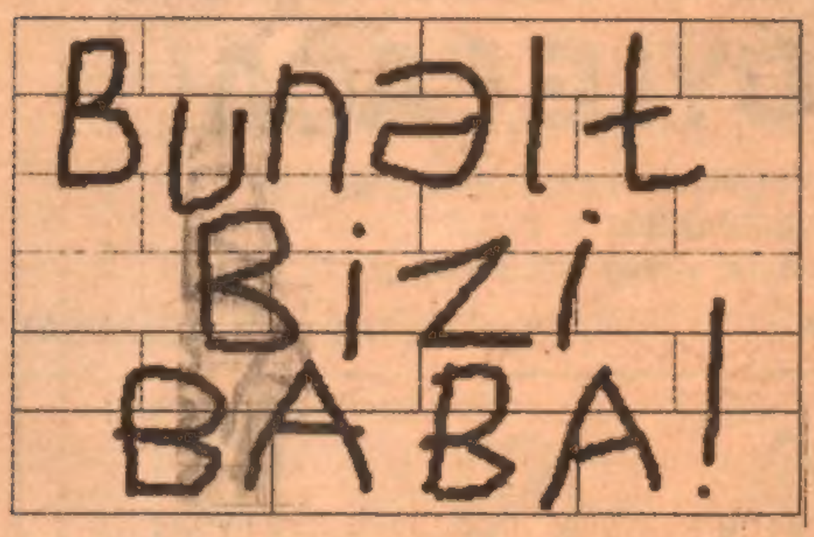

Rumuz Bunalım (İZMİR)

Rumuz Çapkin kedi

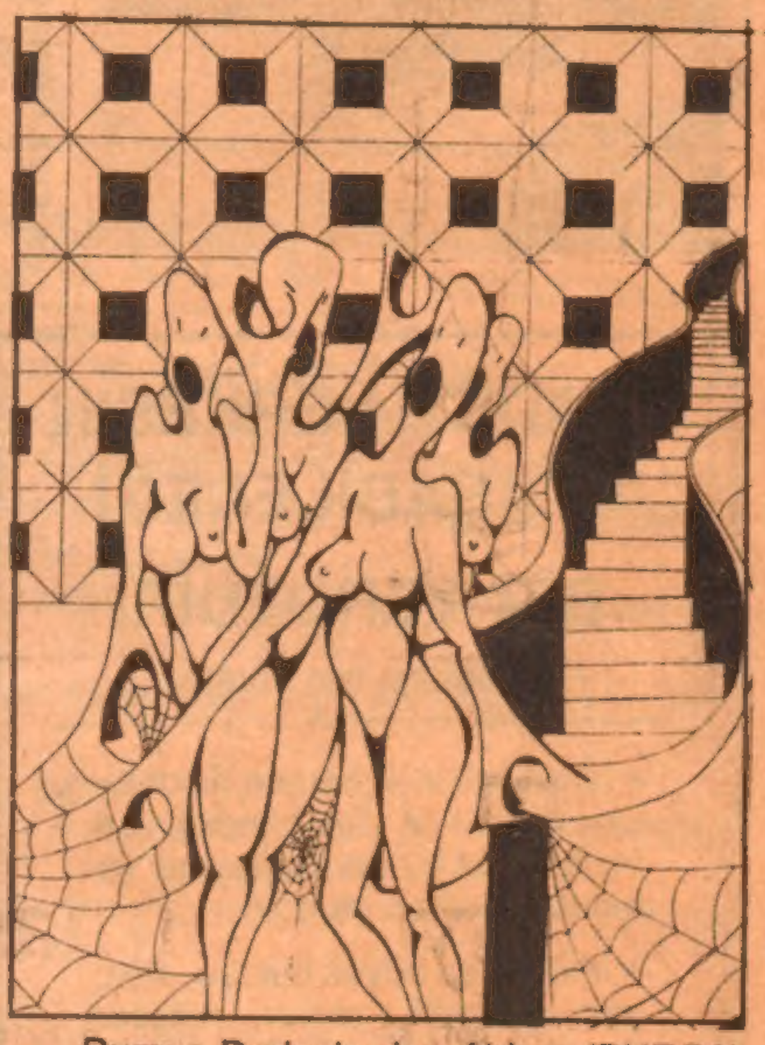

Rumuz Dadaşlardan Abbas (BURSA)

BULMACA

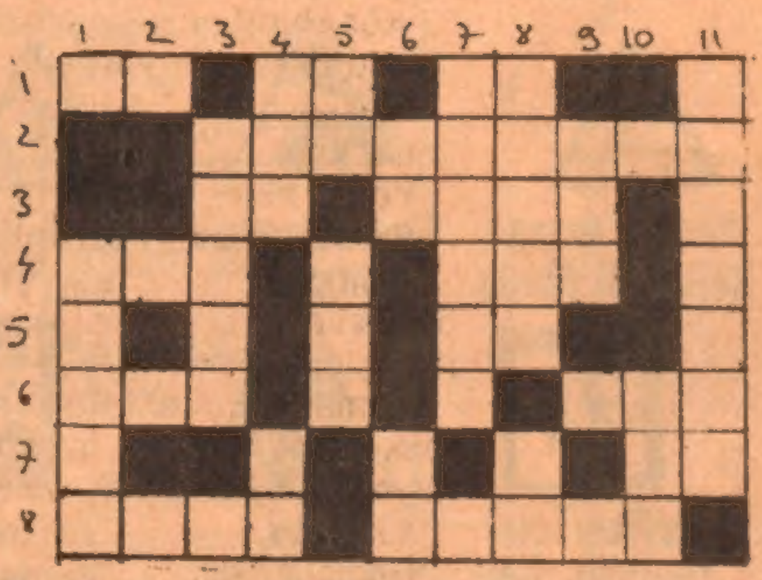

YUKARIDA AŞAĞIYA:

1- Bir harf, Erkeklerde olur. **2-** Bazı harfler. **3-** Bir göz rengi. **4-** Hastanelerde, o çerçevedeki hemşirenin yaptığı hareket, Bir sayı (küsüratlı). **5-** Soldan sağa 5 ile aynı, Bir İngiliz tanrısı. **6-** İngilizce yukarı, Her iskambil kâğıdında dört tane olur bazen insanlar arasında da olur (örneğin; Eray). **7-** Su. **8-** Gerekli, ihtiyacım var anlamında bir sözcük, Tersini inekler söyler. **9-** Uçar, (hatta hikâyesi bile var). **10-** Hayret bildiren bir magonda sözü. **11-** Bir nota

SOLDAN SAĞA:

1- Bir erkek ismi, Tersi siyah olur ve siyah yaşar Ayıp bir kelime. **2-** Türkçede bir harfin okunuşu. **3-** Rüzgâra verilen emir İzmir saat kulesinin yamuk şekli. **4-** Çıbanda olur Abazan ihtiyacı. **5-** İşaret. **6-** Yapılınca kötü kokar ve ayıp olur, Bir sayı. **7-** Hela'nın simgesi (kısaltılmışı). **8-** Sinir bir hayvan, Kısa boylu, şişman ve gözlüklü yaratıkların dişisine verilen gene ad.

Rumuz Yes (İZMİR)

PUŞT KUŞATMASI

Üç yanımız,
denizlerle çevrili
Dört bir yanımız
puştlarla

ŞARAMPOLDEKİ KRAL

Kral devriliverdi,
çatırdayınca taht
Tabii ki kralın suçu yok
Tahtı yapan marangozda,
bütün kabahat

PARMAK ZİYAFETİ

Diktatörün hobisiydi,
halkın omuzlarında dolaşmak.
Nerden bilebilirdi ki
Günün birinde yiyecek,
yüzlerce parmak.

Rumuz: BUKET (İSTANBUL)

E.Ö. (İstanbul)

Ölüm Allah'ın emri, enflasyon olmasaydı.

Ak göt, kara göt, en büyük Beşiktaş.

"Köylü milletin efendisidir." (ATATÜRK)
"Ben köylüyüm sevgilim." (HAKKI BULUT)
"Hakkı Bulut milletin efendisidir." (ARİSTO)

Rumuz: I Love Level (ADANA)

C.A- (ANKARA)

FARE

1. Gün

Huzurlu bir hayatım vardı. En azından o güne kadar. Sabahın sessizliğini, karımın "İğrenç" diye haykırışı bozuverdi. Hemen sessiz geldiği yere doğru koştum.

Mutfak setinin üzerinde, şurada burada, susam (!) gibi bir şeyler vardı. Karım: "Fare pisliği bunlar" dedi. Teşhisi doğruydu.

2. Gün

Sabah ilk işim akşamdan koyduğum zehirli yemleri kontrol etmek oldu. "Hihayyt be..." Bu iş bu kadardı. Hayvan yemleri yemişti.

3. Gün

"Haymendobur kahrıbela!" Korkunç bir misilleme. Gece masanın üstüne koyduğum elli binlik banknot paramparça edilmiş.

Bu hayvan ya hortladı ya da zehirlendikten sonra midesini yıkattırdı.

4. Gün

"Deli olmak işten bile değil." Dün her tarafa peynir tuzaklı kapanlar koymama rağmen, şimdi peynirlerin yerinde yeller esiyor. Tabii kapanlar bomboş.

Herhalde bozukturlar. İyisi mi bir kontrol edeyim.

"Ciyaaak... Yandım anam. Az daha parmak kopuyordu."

10. Gün

... Sinir katsayım memur maaş katsayısını çoktan ikiye katladı. (Enflasyondan beter). Bu hayvan bir türlü yakalanmıyor.

Önceki akşam televizyonda Miki Fareyi seyreden kızımı tokatladım. Araya giren karımı da anasının evine postaladım. Artık evde yalnızım. Kendimi teskin etmek için içkiye başladım.

Ama yağma yok. Karar verdim gerekirse sabaha kadar mutfakta bekleyip, onu bizzat kendim öldüreceğim.

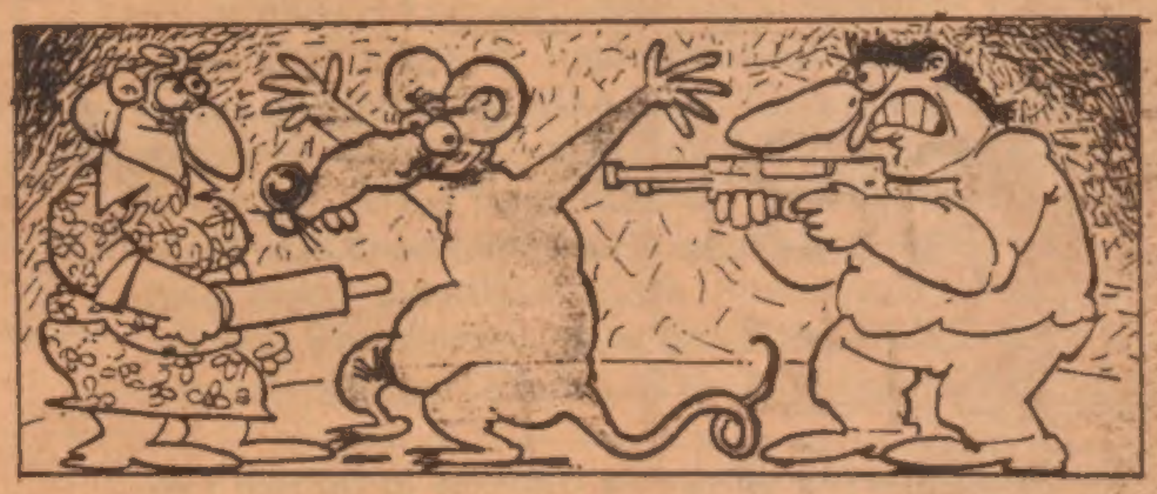

11. Gün

...Neredeyse 18 saattir buradayım. Fareden ses seda yok. Yine de elimdeki çivili sopayı tutuyorum.Kezzap şişesi gözümün önünde. Etrafa saçtığım peynirin hafif bozulmuş kokusuna aldırmıyorum. İnadım inat, adım Kör Murat.

Kör Murat mı? Bir saniye, bir saniye belki hayvan burada değil de başka bir yerdedir.

Pekiyi ya beni gizlice gözetliyorsa? Belki de halimi gördükçe katıla katıla gülüyordur!..

Yahu, neler düşünüyorum? Paranoyak düşünceler bunlar.

Ama o da ne? Bir tıkırtı... Evet, evet onun tıkırtısı!

"Şimdi yaktım çıranı" (Ayağa kalktım, buzdolabının kenarına doğru ilerledim. Sopalı elime vurmak için havaya kaldırdım). Tamam, onu gördüm!..

"Aman Tanrım!" Bu korkunç bir şey! Bu hayvan dev gibi. Üstelik elinde bir bıçak üzerime doğru yürüyor. "Hayır. Ölmek istemiyorum!" Eyvah köşeye sıkıştım. Ölüyorum. "Eşhedüenlâa..."

12. Gün

Gözlerimi açtığımda, karım ve çocuklarım koridorda ağlaşıyordu. Herhalde öldüm.

"...İyi de ölüler nefes almaz ki! Pekiyi ölmediysem neden şimdi evimde değilim? Üstelik ellerimi kim böyle sımsıkı yatağa bağladı?..

Birden karımın, sırtı bana dönük beyaz gömlekli birisiyle hakkımda konuştuğunu fark ettim. Adam, kısa sürecek bir tedaviden, falan bahsediyordu.

"Beni tedavi edecekmiş... Ne tedavisiymiş ulan bu? Beni deli mi zannediyorsunuz!..."

Son (Şimdilik)

Rumuz: Fil Paşa

Vesika

DAL: Vesaire...
KISIM: Mizah Tarihi
RUMUZ: MEGALO

Olacaksak tokmak olalım dedik; böylece tarihi bir belge ele geçirdik:

"Kendine has" veciz açıklamalarıyla kırılmadık ceviz bırakmayan, şahsiyetiyle otoritesini bastonu ve şapkasında simgeleştiren sağdan daha sağa (N.Ş.A (normal şartlar altında) da soldan sağa) on harfli bir devlet büyüğümüz.. Kendisi son zamanlarda mizah dergilerinde ekol olacak kadar sık boy gösteriyor.

Fakat hiçbir dergi bu ekolün babalığını sahiplenmesin. Çünkü biz araştırdık ve ilkendilerini halen dünyanın en büyük mizah magazinlerinden "İngiliz" PUNCH (Panc)'ta 1902 yılında yayınlanmış bir karikatürde hem de her zaman ki -akıl satan tavırlarıyla golf oynayanlara öğüt verirken bulduk, (HINTS TO GOLFERS = Golfçulara yol göstermeler) sanki işiymiş gibi

ZALİM KADERİN SON OYUNU

Rumuz:
CİMCİMECİK

Şaziment fakir bir fabrikatör kızıdır.Fakir fabrikatör Nurullah Bey'in ve fakir-fukara karısı Şivenaz Hanım'ın Şaziment'ten başka evladı olmamıştır. Nurullah Bey ve Şivenoz Hanım Şaziment'i biraz nazlı yetiştirmişlerdir.

Şaziment kelebek pisliği temizleme makinesi üreten bir fabrikada çalışmaktadır. Bu fabrikanın sahibi Feyzullah Bey'in oğlu satılmış, Şaziment'i zır delicesine sevmektedir. Bir gün bu duygularını maaşını almaya gelen Şaziment'e açar Zaten Şaziment'te onu delicesine sevmektedir. Bu yüzden satılmış ve Şaziment hasretle kucaklaşırlar.

Fakat nasıl olmuşsa olmuş ve Satılmış'ın babası Feyzullah Bey bu aşkı öğrenmiş, beyninden zıpkın yemişe dönmüştür. Hemen Satılmış'ı yanına çağırır ve.

—Satılmış, biricik oğlum, duyduklarım doğru mu? der.

Satılmış:

—Nevet babay!.. der.

Feyzullah Bey bu aşkın bitmesi için Satılmış'a yalvarır, ayaklarına kapanır. Fakat Satılmış hiç dinlemez ve Feyzullah Bey'e bir tekme atar. Bunun üzerine babasının koruma polisleri Satılmış'ın kulağını çekerler. Bu darbeden sonra Satılmış'ın ayağı felç olur. Doktor ona:

—Biri senin kulağını çekmiş, o yüzden ayağın felç olmuş, der.

Bu arada Şaziment olayı duyar duymaz hastaneye koşarken yolda ona araba çarpar ve gözleri kör olur. Aslında bu bir kaza değildir Feyzullah Bey:

—Bu kız ölürse her şey yoluna girer, deyip bir mafya tutmuş ve Şaziment'i öldürmek istemiştir. Fakat emeline ulaşamamış ve gözlerini kör etmekle yetinmek zorunda kalmıştır

Satılmış, hastaneden çıkar çıkmaz hemen Şaziment'in evine koşar. Şaziment bu sırada bakkala patates ve leğen almaya gitmiştir. Satılmış'ın bir gün geleceğini ve evleneceklerini düşünüp kendine çeyiz hazırlamaktadır.

Satılmış'a Şaziment'in annesi Şivenaz Hanım ve babası Nurullah Bey her şeyi anlatmışlardır.

Şaziment, o sırada kapıdan girer ve:

—Satılmış'ın kokusunu alıyorum, o mu geldi, der.

Satılmış koşar ve kucaklaşırlar. Bu arada Satılmış'ın gözlerinden akan iki damla yaş Şaziment'in gözlerine düşmüş ve Şaziment'in gözleri açılmıştır. Birlikte birazcık dolaşmak için dışarıya çıkarlar. Bu arada zalim kader son oyununu oynamaktadır. Feyzullah Bey'in tuttuğu mafya Satılmış'ı arabayla ezer. Satılmış oracaktı hayata gözlerini yumar. Bunun üzerine Şaziment:

—HİYEYT!... diye bağırır ve hemen eve koşar, hıyar bıçağını alıp:

—Ah!... Satılmış'ım sana nasıl kıydılar?... deyip kendini intihar eder.

Bu filmde burada biter!

NOS

Rumuz Kahkaha Dağı (İSTANBUL)

Rumuz LAPADA LUPADA (MERSİN)

Rumuz: Vesta Ronest Agonost (ANK)

Rumuz Dönence (TRABZON)

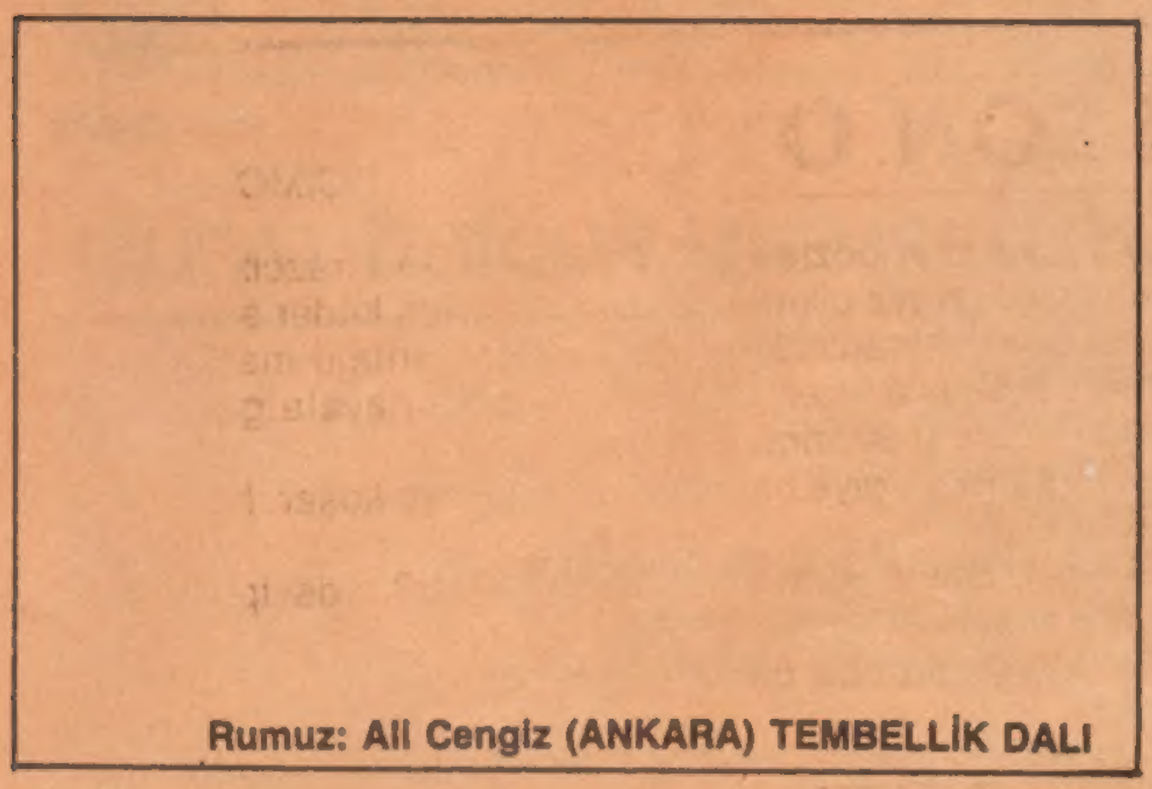

Rumuz: Ali Cengiz (ANKARA) TEMBELLİK DALI

KAHROLASI APOLLO

Köyün tüm erkekleri köydeki tek televizyonun bulunduğu kahvehanenedeydi. Reklamlarda ağızlarımızı şapırdatmamıza, gözlerimizi kocaman kocaman açmamıza neden olan görüntüleri izledikten sonra "Haberler" başladı. Spiker "iyi akşamlar" dedi. Muhtar da "Size de iyi akşamlar" diye karşılık verdi.

İlk haber aya gönderilen Apollo füzesiyle ilgiliydi. amerika'nın son olarak fırlattığı Apollo-88 füzesinin parçaları teknik bir arıza nedeniyle kenetlenmemişti. Bu nedenle biri yeryüzüne düşecekti. Ama, ne zaman ve nereye düşeceği belli değildi.

Kalktım, televizyonun ses düğmesini kıvırdım. Herkes homurdandı.

—Tamam, homurdanmak Anayasal hakkınız ama, sesime kulak verin. Ondan sonra isterseniz günlerce homurdanın.

Bunun üzerine dikkat kesildiler.

—Biliyorsunuz köyümüzün adı en ayrıntılı haritalarda bile geçmiyor. Birilerinin bizden haberi var mı yok mu o da belli değil. Apollo-88'in yeryüzüne düşecek parçası bizim için büyük bir fırsat. Olur a köyümüze düserse sadece bizimkilerin değil, dünyanın ilgisini de üzerimize çeker ve varlığımızdan haberdar olmalarını sağlar. Bu nedenle şu andan tezi yok harekete geçmeli ve Apollo-88'in parçasının köyümüze düşmesi için elimizden gelen çabayi göstermeliyiz.

Bir alkış koptu. Farkında olmadan havaya girmiş, sağa sola öpücük gönderiyordum. Fikrimi çoğu benimsemişti. Hemen hemen herkes füzenin yarısının köyümüze düşmesi ve böylece burada da insan olduğunun ortaya çıkması için var gücüyle çalışacaktı. Ama, ne yapılacaktı, işte bu belli değildi. İhtiyar Heyeti bir yanda, heyetsiz gençler bir tarafta, orta yaşlılar da kendi aralarında düşünmeye başladı. Ne yapsaydık acaba? Başını ellerinin arasına alarak düşünenlerden "Köyün ileri zekâlılarından İbrahim" fırladı:

—Buldum, buldum.

—Yapacağımız şey basit. Bugüne kadar Sadullah Hoca'nın bütün duaları kabul oldu. Şimdi de Apollo-88'in parçasının köyümüze düşmesi için dua edecek. Biz de "Amin" diyeceğiz.

Dua etmeye oybirliğiyle karar vermiştik. Yağmur duasında yağmur düşmesi için parmaklar toprağa yönelmiş olarak dua edildiğine göre, bu parçanın köyümüze düşmesini sağlamak amacıyla da böyle yakarmanın uygun olacağını düşünmüştük.

Sadullah hoca duaya başladı:

—Yeri ve göğü yaratan ulu Tanrım. Sen her şeye kadirsin, zorda kalana yardım edersin. Bize de yardımcı olmanı bekliyoruz. Apollo-88'in parçasını köyümüze düşür de bu ülkede yaşadığımızdan haberleri olsun. Bizden bu yardımını esirgeme Yarabbi.

—Amiiinnn!

Ardından gözlerimizi havaya dikip beklemeye başladık. Duamızı da etmiştik, umutla bekliyorduk. Üç saate yakın bekledikten sonra baktık ki düşen müşen yok evlerimize döndük. Ertesi sabah saat 06.00'da hazıroldaydık. Bu bekleyişimiz günlerce sürdü. Ancak insafsız füze parçası bir türlü düşmek bilmiyordu. O düşmüyordu ama, her gün sağanak şeklindeki yağmur yağıyordu. Neredeyse köyü sel götürecekti. Aslında götürüp İstanbul ya da Ankara'ya yakın bir yere bıraksaydı ne iyi olurdu. Rahmetli ama, bıktırmıştı doğrusu. Acaba ulu Tanrı'ya mesajımızı yanlış bir yöntemle mi iletmiştik. Ama, kimsenin aklına bundan başka bir yöntem gelmiyordu.

Toplu duanın üzerinden altı gün geçmişti ki Sadullah Hoca şöyle dedi:

—Herhalde daha etmemiz gerekiyor. Birkaç dakikalık toplu duamız parçanın köyümüze düşmesi için yeterli gelmemiş olabilir. Onun için camide kılacağımız namazlardan sonra yine topluca dua edeceğiz. Ayrıca, herkes yatmadan

önce Tanrı'ya yakaracak. Bu parçanın köyümüze düşmesini istiyorsak yediden yetmişe hepimiz dua etmeliyiz. İhtiyar Heyeti dua etmeyenlere gereken cezayı vermeli.

Bu konuşmanın ardından minareye çıktı, akşam ezanını okudu. Hep birlikte camiye hücum ettik ama, yüz kişilik cami bin beş yüz kişiyi alır mı? Hoca soluk soluğa minareden indi:

—Sayın köylüler! Gördüğünüz gibi cami ihtiyaca cevap vermiyor. Onun için camiyi büyütmemizde büyük yarar var.

Hemen seferberlik ilan ettik. Kasabadan çimento, tuğla ve kum aldık. Üç gün üç gece çalışarak camiyi genişlettik. Bu arada köyün kasası da tamtakır kaldı ama, gülü seven dikenine katlanırdı. Camiyi doldurmuştuk. Hoca bütün gücü ile dua ediyordu.

—Sana bir defa daha yakarıyoruz. İlk duamızı yeterli bulmadın ama, dilerim bu duamızı kabul edersin. Yediden yetmişe, çoluk-çocuk sana yalvarıyoruz. ne olur sesimize kulak ver ve Apollo-88'in yarısını köyümüzün topraklarına düşür.

Hep bir ağızdan vokal yaptık:

—Amiinnn!

Camide ilk kez bu kadar büyük bir kalabalığa dua ettiren Sadullah hoca, top patlamasını andıran sesimiz nedeniyle sıçradı. Yiğitliğe şey sürdürmemek için de "Gördüğünüz gibi sıçradım. Bu da gösteriyor ki, duamız kabul edilecek" dedi.

Artık günde beş vakit namaz kılıyor, ardından "füze duası" ediyorduk. O güne kadar caminin semtine uğramayanlar ve en basit duayı bile bilmeyenler play-back yaparak durumu idare ediyorlardı. Geceleri de İhtiyar Heyeti üyeleri dışarıdan evleri dinliyor ve dua edilip edilmediğini belirliyordu. Duvarlara sürtüne sürtüne kulakları yıpranmıştı ama, İhtiyar Heyeti üyesi olmak kolay değildi. O kadar olacaktı.

Ancak, yatıp kalkıp dua etmemize karşın, körolasıca füze parçası bir türlü köyümüze düşmüyordu. Köyümüze düşmediği gibi nerede olduğu da bilinmiyordu. Sanki bizimle dalga geçiyordu.

Bir akşam yer yerinden oynadı. Yok canım, heyelan falan olmadı. Haberleri okuyan spiker "Apollo-88'nin parçasının Türkiye'ye doğru yol aldığı ve ülkemize düşmesine kesin gözüyle bakıldığı açıklandı" dedi de. Bir cümbüş, bir kıyamet. Demek dualarımız kabul olmuştu. Muhtarımız Hakkı Emmi bir sandalyeye çıkarak şöyle konuştu:

—Bugün en mutlu günümüz. İşittiğiniz gibi beklediğimiz füze parçası ülkemize doğru yol almakta. Sonunda dualarımız kabul edildi. Gelecek ve köyümüzü şereflendirecek, hiç merak etmeyin. Artık geceleri de onu beklemeliyiz. Sırayla her gece sekiz-on kişi nöbet tutmalıyız. Hatta havai fişekler atarak buraya düşmesi gerektiğini belli etmeliyiz.

Bunları söyledikten sonra şapkasını çıkardı, dolaşmaya başladı. Eller ceplere girdi ve son paralar muhtarın şapkasına atıldı. Bu paralarla gece nöbet tutacaklara düdük ve havai fişek alınacaktı.

Nöbet yutmaktan, havai fişek atmaktan gına gelmişti bu kadar insanın yakarışına taş olsa dayanamazdı ama, o dayanıyordu.

Bir akşamüstü gençlerden biri koşarak kahveye geldi:

—Düştü düştü, füzenin parçası nihayet düştü.

Allah Allah! Koskoca demir yığını köyümüze düşmüştü de haberimiz olmamıştı. Güya gece-gündüz bekliyorduk. Ayakta uyuyorduk doğrusu. "Nereye düştü?", "Nasıl oldu da göremedik?" diye konuşurken delikanlı konuşmasını sürdürdü:

—Bizim köye düşmedi canım. Büyük Okyanus'a düşmüş.

Vay kahrolası, halden anlamaz demir yığını Büyük Okyanus'a düşmüştü ha! Onunla birlikte umuzlarımız da Okyanus'un dibini boylamıştı. Tüm emeklerimiz ve paralarımız boşa gitmişti. Yine kimsenin umurunda olmayankişiler olarak yaşamaya devam edecektik. Lanet olsundu.

Rumuz: BUKET (İSTANBUL)

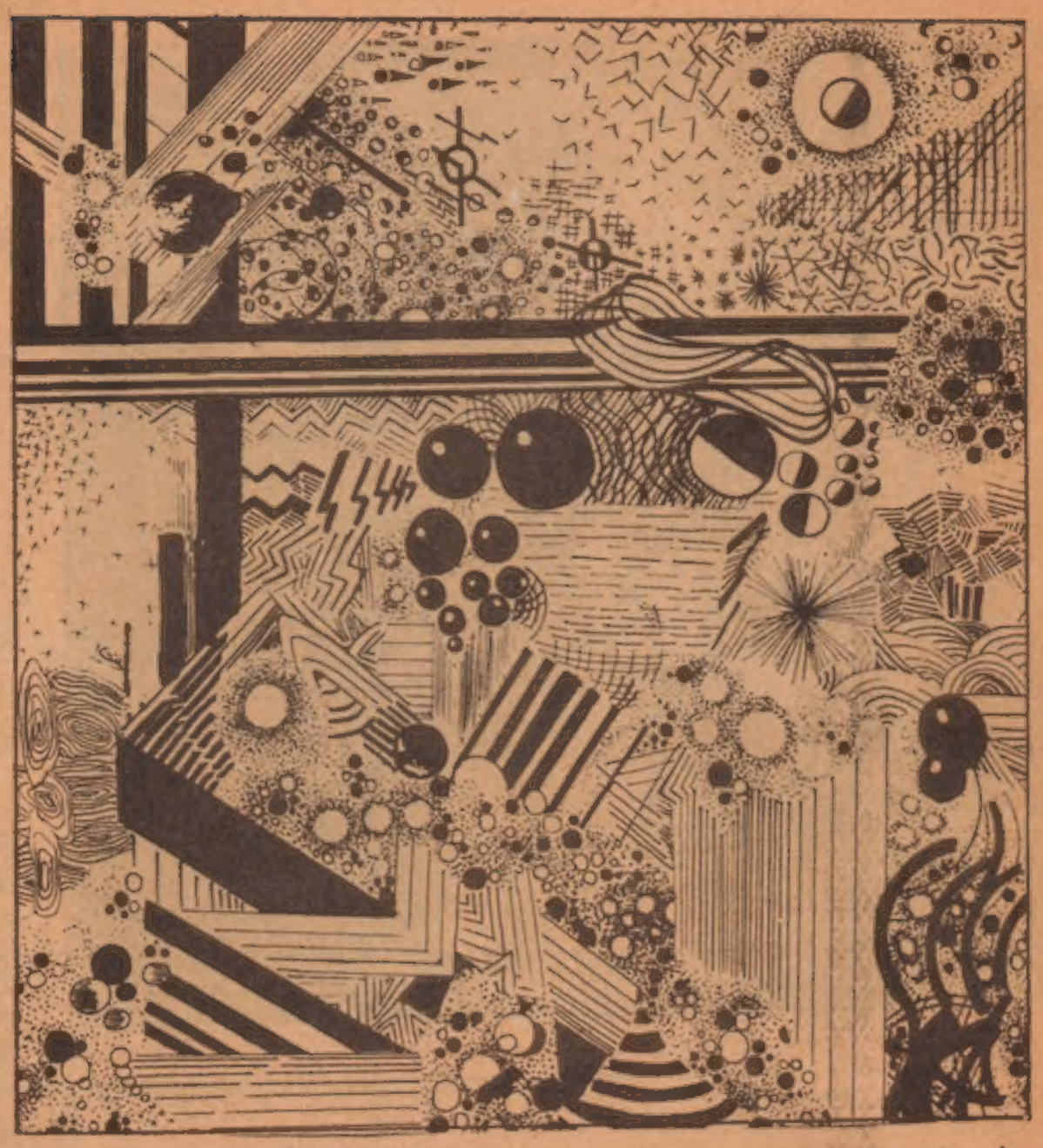

N.B. (İZMİT)

SÜTLÜ İRMİKLİ PUDİNG TATLISI

Malzemeler:

10 çorba kaşığı şeker
10 çorba kaşığı irmik
1 litre süt
30 gram Margarin (Küçük paketin 1/4'ü)
2 çorba kaşığı hindistan cevizi
5 çay kaşığı Vanilya ve yarım limon

Tarifi:

Süt ve şekeri kaynatıp irmiği dök ve karıştır Margarini, hindistan ceviziini vanilyayı katıp limonu sıktıktan sonra ateşi ört. Bir yayvan kaba boşalt. Buz dolabında sabaha dek bekletin (sakın buzluğa koyma). Sabah ters çevirin başka bir kaba boşalt.

Afiyet olsun (Demokrasi gereği)

Not: Benim gibi başka kimse tatlı tarifi yapmadıysa bu dalda ben birinci mi olurum acaba?

Rumuz: **Demokrasinin gülü**

Rumuz AFRODİT (İSTANBUL)